

Noaptea Sfântului Lorenzo, în care lacrimile devin stele căzătoare

Nu am privit niciodată cerul înstelat deasupra mea nerăbdătoare să întrezăresc o stea căzătoare, dintr-un motiv cât se poate de simplu: am crescut cu convingerea că orice stea căzătoare e sufletul unui om care tocmai a murit, iar bunicul îmi spunea mereu că atunci când o văd trebuie să spun repede o rugăciune, pentru ca drumul celui plecat dintre noi să fie ușor. Când îmi amintesc de nopțile înstelate de august, de la țară, cu stelele atât de aproape încât aveai senzația că s-au oprit un pic să se odihnească pe prispa casei, mă emoționez, încă, până la lacrimi!

Dacă vreme de 30 de ani am privit cerul în nopțile înstelate cu teama de a nu zări cumva vreo stea căzătoare, sper să mă înțelegeți când vă spun că nu aștept cu frenezie și nerăbdare, spre deosebire de toți cei din jurul meu, *Noaptea Sfântului Lorenzo*, mai exact, noaptea de 10 spre 11 august, pentru italieni, cea mai romantică și spectaculoasă noapte din an. Cum în ultimii ani, în august, mă aflu, de obicei, la mare, asist, dar nu particip la pregătirile intense pentru "marea noapte": ritualul e același, toți pe plajă, cu mic cu mare, întinși pe nisip și cu privirea țintită de bolta cerească, în speranța că fiecare stea căzătoare "vânată" va aduce îndeplinirea unei dorințe. Eu am, de fiecare dată, o singură dorință, aceea de a nu vedea nici o stea.

Îmi amintesc perfect prima mea noapte a Sfântului Lorenzo, pe o plajă lângă Sorrento, acum ceva ani, cu mulți prieteni, toți euforici (unii la propriu și la figurat), prinși într-un fel de joc de-a...cine vede mai multe stele căzătoare. Când le-am explicat de ce eu fixam marea și nu cerul, reacția a fost unanimă: "Cât de complicați sunteți voi românii! Acum

înțelegem de ce sunteți un popor trist și fatalist”. Și nici măcar nu aveau habar de *Balada Miorița*!!! Jocul atingea punctul culminant când unul dintre prietenii mei declama victorios: “Nu mai am dorințe de exprimat, le-am epuizat pe toate!”. Ceea ce era posibil, având în vedere faptul că, în condiții de vizibilitate bună, se putea ajunge la o stea/dorință pe minut!

Vreau să fiu sinceră: ceva îmi place, totuși, din ritualul acestei nopți, și anume că stelele căzătoare se mai numesc și **lacrimile sfântului Lorenzo**, care se sărbătorește, în calendarul catolic, în 10 august, zi ce amintește martiriul său, la vârsta de 33 de ani.

Potrivi
t
cărții
Passio,
care
narează
suferin
țele
sfințil
or, în
anul
258,
împărat
ul
roman
Valeria

n ar fi poruncit diaconului Romei, Lorenzo, să-i predea bunurile pe care le deține Biserica Catolică. Lorenzo ar fi chemat în fața împăratului mulțimea de săraci pe care îi ajutase și i-ar fi spus: “Iată comorile noastre, care nu scad niciodată, aduc venit totdeauna și pot fi găsite oriunde !” Diaconul Romei ar fi fost condamnat la moarte, întins pe un grătar de fier și ars pe cărbunii aprinși (unii susțin, însă,

că ar fi fost decapitat). Există o legendă potrivit căreia, după ce ar fi fost ars de tot pe o parte, ar fi avut tăria să le spună călăilor: "Iată, pe o parte sunt fript; întoarceți-mă pe cealaltă!".

Tradiția creștină a legat fenomenul stelelor căzătoare de martiriul Sfântului Lorenzo (al cărui mormânt se află în biserica cu același nume din Roma) și a identificat stelele cu lacrimile vărsate de Lorenzo, în timpul cumplitului supliciu. În schimb, tradiția populară consideră că stelele căzătoare nu sunt altceva decât scânteile provenite din cărbunii aprinși pe care a fost ars, scânteii care au zburat în cer, în momentul morții sfântului. Există în regiunea Veneto un proverb care spune: "*San Lorenzo dei martiri innocenti, casca dal ciel carboni ardenti*" ("Sfântul Lorenzo, al martirilor nevinovați, aruncă din cer cărbuni aprinși"). Îmi plac amândouă interpretările, pentru că sunt pline de poezie și dau acestei nopți o magie specială.

Știu, însă, că există o singură explicație științifică pentru fenomenul stelelor căzătoare, numite și Perseide (pentru că par a veni dinspre Constelația Perseus). Așa-zisele "stele", care ne dau iluzia că se prăbușesc spre pământ, provin, de fapt, din cometa *Swift-Tuttle*, care orbitează în jurul Soarelui o dată la fiecare 133 de ani. Sunt, din punct de vedere astronomic, mici bucăți de praf cosmic (cu dimensiuni de la un fir de nisip până la un bob de fasole), dezghețate din cometă, atunci când aceasta trece pe lângă soare. În fiecare an, în luna august, Pământul trece printr-un nor de resturi de la coada cometei, format din fragmente de gheață și praf cosmic. Aceste rămășițe intră și ard în atmosfera Terrei, datorită frecării cu aerul, generând dăre luminoase pe cer.

Accept raționamentul științific, însă prefer să cred că sunt lacrimile sfântului Lorenzo, nu de alta, dar așa s-ar justifica, oarecum, credința mea că fiecare stea căzătoare e, de fapt, sufletul unui om plecat dintre noi...

Mirela Baciu